

ни. Видях вратата отворена и надникнах да видя какво става...
Имал си късмет!

Преди да отпътуват, Кирияк облече от главата до петите малкия в нови дрехи.

Когато за пръв път се огледа в бръснарницата, където му подстригаха косата, Николай не повярна на очите си. Чак тогава той видя колко се е източил и пораснал. В паспърта, който му беше издаден на 13 април 1852 година в Гюргево, пишеше, че му се разрешава да заміне в Австрия, за да следва, с неопределен срок, и да се върне обратно в Гюргево, след завършване на училището си. „Същият е на петнадесет години, среден ръст, коси кестеняви, венди със същия цвят, чело гладко, очи черни, нос остър, уста правилна, брада и мустаци няма, тен светъл“.

На 18 август същата година Димитър пише на Павел от Белград:

Любезний брате!

Аз приех твоето писмо и портрета ти и от него по уверението на ония българи, които ми го предадоха, заключавам да си нарасъл по-много от мене така, та се чудеах ония, като им казах, че аз съм по-стар от тебе; и ако бъде истина, както се известих, да си това портрет ти с твоята ръка правил, то е за удивление да си можал за кратко време толко да постигнеш; но като видиш да те е обдарила природата с такъв дар, а ти се труди това художество съвършенство да постигнеш, само да ми опишеш добре литографирането... „Оздравя Г.Антоня Кирияка...“

Твой любещ те брат

Димитър х.Павлович

На 1 октомври 1852 г. Николай Павлович постъпи във Виенската художествена академия.
